

Inleiding

Het gaat bij de wederopstanding en onsterfelijkheid om enkele van de belangrijkste onderwerpen uit de Bijbel en het christelijk geloof. Onderwerpen die voor een normaal mens zónder de heilige Geest zo onwezenlijk overkomen. Het zijn zaken die er nog niet zijn en die men niet met de vingers kan voelen, noch met ons verstand kan beredeneren. Het zijn feiten die in de nabije toekomst zullen plaatshebben. God garandeert dat Hij de God der levenden is, dat wil zeggen van de wederopstanding en onsterfelijkheid. Wanneer Hij zegt dat Hij de God van Abraham, Izaak en Jakob is, bedoelt Hij dat Hij niet een God der doden is, maar der levenden. Zie Mattheüs 22:32 *Ik ben de God Abrahams, en de God Izaks, en de God Jakobs! God is niet een God der doden, maar der levenden.*

Wat in de wereld zou kunnen dienen tot keihard bewijs dat er een wederopstanding en onsterfelijkheid is, zo er al bewijzen zijn? Zijn er voorbeelden in de natuur die de wederopstanding en onsterfelijkheid symboliseren? Is er werkelijk leven na de dood, of is het met de dood afgelopen?

Er is reeds heel veel over de wederopstanding en onsterfelijkheid geschreven en nagedacht. Ook Jezus heeft er Zich over uitgelaten dat Hij zou opstaan, Mattheüs 12:40, Marcus 8:31. Heeft iemand ooit met eigen ogen gezien dat het levenloze lichaam van Jezus na drie dagen weer tot leven kwam? In die tijd waren de meeste mensen goedgevolg en kon men gemakkelijk frauderen. Vandaag de dag met alle technieken om te controleren of iemand werkelijk dood is, zou het niet meevallen om te frauderen. Had Jezus dan niet beter in ónze tijd Zijn leven kunnen afleggen en hetzelfde wederom aannemen, hetwelk alsdan het definitieve bewijs zou zijn voor de waarheid? Men brengt wel in dat Jezus klinisch dood kan zijn geweest, schijndood, en weer tot leven kwam na enige tijd. Maar dan vragen wij ons af of het Jashua wel ging om het weer levend worden van Zijn gewone lichaam van vlees en bloed, dan wel of het om iets anders ging? Het ging Hem immers om een nieuw opstandingslichaam, wanneer men uitgaat van de historische Jezus. Daarin heeft Hij Zichzelf vertoond aan diverse personen en groepen. Of hebben die personen en groepen soms gezamenlijk gehallucineerd?

Wij zullen nagaan of de opstanding van Jezus werkelijkheid was, en hoe het kon zijn dat de discipelen volkomen in Zijn opstanding geloofden en dat vrijmoedig in het openbaar verkondigden. De Sadduceeën geloofden niet in een wederopstanding, de rest der Joden geloofden daar wel in, maar dan alleen aan het “einde der tijden”. Joden en Romeinen zullen wel opgehoord hebben van deze wonderde boodschap der discipelen, namelijk dat hun Meester was opgestaan, die tevoren terechtgesteld was.

Toen de apostelen met de opstandings-boodschap kwamen dacht men dat zij dronken waren of hallucineerden. Dronkenheid is echter uitgesloten, want het was ‘s morgens vroeg, als men normaliter z’n roes uitgeslapen heeft. Hallucinaties zijn uitgesloten, daar het wel mogelijk is dat een enkeling hallucineert, maar niet dat een hele groep tegelijk hallucineert. Paulus zegt dat de Opgestane ook aan Hem verschenen is, wat op een visioen lijkt. Maar daarvoor leent het Griekse woord *optasia* zich niet. Het gaat om een openbaring of verschijning. In Lucas 24:23 en Handelingen 26:19 is er wél sprake van een visioen of gezicht..

De Joden dachten zich de opstanding in als zijnde een massaal en collectief gebeuren, niet individueel. In hun denkbeeld paste de opstanding van Jezus niet. Het eindgericht zou volgens hen plaatsvinden even buiten Jeruzalem in een dal. Daar lieten veel Joden zich begraven om toch vooral bij de opstanding vooraan te kunnen staan, om de wraak van Jahweh persoonlijk te kunnen aanschouwen, wanneer Hij de heidenen als een pottbakkersvat zou vermorzelen.

De opstanding van Jezus was voor de Joden een vreemd getinte boodschap. Zelfs de Sadduceeën die niet in een opstanding geloofden zeiden, dat als er al een opstanding zou zijn, deze dan lichamelijk en massaal zou zijn. Dat het graf waarin Jezus gelegen had leeg was, was voor een ieder die het hoorde verbazingwekkend. Verschillende Joden geloofden wel in een soort verhuizing van zielen, (Lucas 16), die in Abrahams schoot zouden worden verzameld. Bij de massale opstanding zouden de zielen weer terugkeren in de fysieke lichamen. Wanneer de geëxecuteerde “Jezus” opgestaan zou zijn, moet Hij volgens die visie ook eventjes in Abrahams schoot zijn geweest. Het verhaal van de grafroof was daarom nog het aannemelijkst voor het grote publiek. Ons argument daartegen is, dat het nooit geheim had kunnen blijven waar het dode lichaam gebleven was. De discipelen zouden toch niet met het dode lichaam, dat ontdaan was van de grafdoeken, in het geheim langs de heggen en wegen hebben kunnen slepen? Grafroof is uitgesloten, want daardoor zou men zich sterk onrein maken. Meer en

meer mensen gingen geloven in de opstanding van Jezus, waaruit blijkt dat de leugen van de grafroof een negatief resultaat boekte. Het volk zag in dat de discipelen niet van die dwazen, dronken of hallucinerende geesten waren, maar dat het eenvoudige nuchtere mensen waren.

Dat er verschillende vrouwen waren die getuigenis aflegden van de opstanding van hun Meester, maakte weinig of geen indruk. Een vrouw telde immers niet mee in belangrijke zaken. In het gerechtshof mocht ook geen vrouw deelnemen. Dat Jezus het eerste aan Maria Magdalena verscheen maakte de opstanding niet geloofwaardiger. Zij stond bekend als een tempel-prostituée van de godin Isis, die door zeven boze geesten bezet was geweest. Verder werd door de Joden het verhaal van de vrouwen over de opstanding afgedaan als zijnde “zot geklap”, Lucas 24:11. Dit pleit er echter voor dat de evangelisten de waarheid hebben gesproken over de vrouwen, want daarmee maakten zij de boodschap der opstanding niet aantrekkelijker. In zulk een patriarchale samenleving moest men niet met vrouwenverhaaltjes aankomen. Petrus geeft ons echter doorslaggevende argumenten in zijn rede over de opstanding, zie Handelingen 2:29-31.

29 Gij mannen broeders, het is mij geoorloofd vrij uit tot u te spreken van den patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is, en zijn graf is onder ons tot op dezen dag.

30 Alzo hij dan een profeet was, en wist, dat God hem met ede gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lenden, zoveel het vlees aangaat, den Christus verwekken zou, om Hem op zijn troon te zetten;

31 Zo heeft hij, dit voorziende, gesproken van de opstanding van Christus, dat Zijn ziel niet is verlaten in de hel, noch Zijn vlees verderving heeft gezien.

32 Dezen Jezus heeft God opgewekt; waarvan wij allen getuigen zijn.

33 Hij dan, door de rechter hand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes, ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort, dat gij nu ziet en hoort.

34 Want David is niet opgevaren in de hemelen; maar hij zegt: De Heere heeft gesproken tot Mijn Heere: Zit aan Mijn rechter hand,

35 Totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten.

36 Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israels, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt.

Opstanding in de Schrift

De Schrift spreekt op drie manieren over de opstanding:

1. Als een **historisch** feit dat reeds lang tevoren voorzeggd was. Zie Marcus 9:9, Johannes 16:16, Handelingen 2:27 en ook in Psalm 16:10.

Er is wel verschil tussen degenen die uit de doden zijn opgewekt door Jezus en Zijn eigen opstanding. De opwekkingen zijn een terugkeer van de gestorvenen uit de dood in het normale leven en lichaam van vlees en bloed. De opstanding van Jezus was geheel anders. Hij heeft de dood verslonden tot overwinning, waardoor Hij in een geheel nieuwe levensdimensie kwam. Hij was wel herkenbaar als zijnde dezelfde persoon, zelfs met littekens, maar toch geheel anders. Hij had een nieuw lichaam, een opstandingslichaam, wat geestelijk is (niet een geest, want die heeft geen vlees en benen). Hij was tastbaar, zichtbaar, kon voedsel tot Zich nemen, kon door dichte muren of deuren heen en zich via de ruimte verplaatsen. Mattheus 28:9, Lucas 24:31,39, Johannes 20:17-19.

Het lege graf moet voor groot opzien hebben gezorgd bij de autoriteiten. Men smeedde snel een onlogische leugen. Om schijndood te voorkomen werd door de autoriteiten pas na drie nachten en drie dagen (72 uur) een officiële dood-verklaring afgeven. Dit pleit ervoor dat Jezus inderdaad 72 uren in het graf zal zijn geweest, hoewel anderen daar anders over denken.

2. Als feit in het **heden**. Ware gelovigen zijn één met hun Meester in Zijn dood en opstanding, Romeinen 6:4-11, Collossenzen 3:1, 1Petrus 1:3.

3. Als **toekomst** feit, de levende hoop der gelovigen, 2 Tim.1:10; 1Cor.15:20-23,46.

De opstanding is het weder opleven van de gehele mens waarin de levensgeest terugkeert, voor de gelovigen in een nieuw opstandingslichaam. De gehele mens is sterfelijk, alleen zijn levensgeest keert weder tot God. De leer van een onsterfelijke ziel stamt uit oud-Egypte, Perzië en Griekenland. Het menselijk lichaam is geen soort kerker waarin zich een onsterfelijke ziel zou herbergen. Het lichaam der gelovigen is een tempel van de heilige Geest, wat echter nog sterfelijk is, nog niet vervolmaakt. Pas door de wederopstanding wordt een nieuw lichaam verkregen, Filippenzen 3:21,1Cor.15:35-51. Dat is een algehele metamorfose, gedaanteverwisseling. De Eersteling is Jezus, volgens Paulus, die hierover in metaforen sprak. Zijn opstanding is baanbrekend,

waardoor de machten der duisternis, onder andere het occulte, van haar macht is beroofd. En de gelovigen zijn mede-opgewekt in Hem, Efeze 2:6.

De opstanding der doden zit gekoppeld aan de opstanding van Christus, 1Cor. 15:15. Als Hij niet zou zijn opgestaan, zouden wij valse profeten zijn, zegt Paulus, en dan is heel het christelijk geloof ledig, ijdel, tevergeefs en zijn allen verloren die in Christus ontslapen zijn, vers 17-18.

Hij is de Eersteling, waarna Paulus de vergelijking trekt, vers 21-24:

Wanneer er géén opstanding zou zijn, voorziet Paulus zorgeloze mensen, vers 32. En dan de vraag hoe de doden opgewekt zullen worden? Vers 35:.

De opstanding van Christus is alzo de spil van het christelijk geloof. Maar vinden we daarvan terug in geloofsbelijdenissen, onder andere in de Drie Formulieren van Enigheid? Weinig of niets!

Vers 54, de dood is verslonden tot overwinning.

Vers 56, de prikkel of aanzet56 *De prikkel nu des doods is de zonde; en de kracht der zonde is de wet. 57 Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus.*

Vlees en bloed

Na Zijn opstanding heeft Jezus gezegd dat vlees en bloed het koninkrijk van God niet zullen (kunnen) beërven. De nieuwe opstandingslichamen zijn van een ándere samenstelling, namelijk geestelijke lichamen, lichtlichamen. Wel nog van vlees en beenderen, maar een ánder soort vlees; en in plaats van bloed in de aderen, waarschijnlijk een licht-energiestroom. Het nieuwe lichaam kan nog wel van de materie genieten, zoals eten en drinken, Mattheus 26:29, maar is niet onderworpen aan de materie. Zie Jesaja 26:19, Johannes 20:17-31, Romeinen 8:11; Filippenzen 3:21, 1Cor. 15:35-54, 2Corinthe 5:1-4.

Wedergeboorte houdt dan ook niet in dat een mens op dezelfde wijze herboren wordt zoals hij geboren is op natuurlijke wijze. De oude natuur van vlees en bloed wordt niet opgeknapt of gereviseerd. Er komt iets nieuws, waarbij wel de eigen identiteit blijft.

De Oude Goden

Goden dienen onsterfelijk te zijn, gevrijwaard van de dood, althans zo denkt men daar tegenwoordig over. Echter, oudtijds dacht men dat de

godheid kon sterven en weer tot leven kon komen. Goden werden oudtijds mensvormig, diervormig of plantvormig voorgesteld. Daarbij dacht men tegelijk dat de goden onsterfelijk waren. In onze huidige logica kan dat niet, maar vroeger wel. Toen konden er twee zaken tegelijk bestaan of geloofwaardig zijn. De slang werd met de maan in verband gebracht en tegelijkertijd als god vereerd, waarbij het niet ging om de rationele overeenkomst, maar om de symbolische. Beiden, de slang en de maan, zag men als onsterfelijk. Maar ook stierf voor hen de maan om de vier weken en werd daarna weer levend. De slang vervelde en trok weer een nieuw jasje aan. De ouden zagen de onsterfelijkheid dan ook als een onafgebroken aaneenschakeling van vernieuwing(en).

Binnen het christendom heerst de gedachte dat de opstanding van Jezus geheel uniek en enig in zijn soort is. Dat komt doordat men niet op de hoogte is van het feit dat in bijna alle godsdiensten ter wereld de leider gestorven en weer tot leven gewekt zou zijn. De god Tammuz stond onder andere op uit de dood en huwde Istar, nadat hij drie nachten en drie dagen in de onderwereld had vertoefd. Veel van dit soort natuurreligies vereren de terugkerende zon, die vanaf 21 december tot de 25e als dood is en zich niet voortbeweegt, maar juist na drie nachten en drie dagen terugkeert.

Ook in de natuur zag men elk jaar voorbeelden van sterven en weer opstaan. Bij de Kelten vereerde men een godheid die stevast met een hertengewei is afgebeeld, Cernunnos.

Dat was voor hen de god van de natuur. Het gewei van een hert valt elk jaar af en groeit razend snel weer aan. Het gewei was voor hen symbool van een natuurkracht die groeit, afsterft en in de lente weer herrijst. Door een hertenoffer dacht men de wederopstanding gunstig te kunnen beïnvloeden. Het kammen van haren zou volgens de Kelten een symbool zijn van de voortgaande levenskracht in het hiernamaals. Ons haar groeit immers nog een tijdje door ook al zijn wij gestorven. In graven van Merovingers vond men veel kammen terug, wat wijst op hun geloof in een voortbestaan na de dood. Op een kam uit de 17e eeuw stond de volgende spreuk: "Purgat et ornat", (hij zuivert en maakt mooi).

Osiris is de Egyptische god van dood en leven. Met hem wordt de phoenix-vogel gelijkgesteld, stervend en herrijzend uit eigen as. Ook Osiris verbleef drie nachten en drie dagen in de onderwereld, in de "rivier des doods". Tijdens die periode zou hij aldaar de doden oordelen. Ook de Griekse, Romeinse, Germaanse en andere goden konden sterven en tot nieuw leven komen. Tammuz, Enki, Attis, Brahma en andere goden werden met een driedaagse dood in verband gebracht. Dat noemde men het "triduum sacrum", de drievoudige heilige dag. In culturen die nooit met elkaar in aanraking waren zien we gelijksoortige zaken terugkeren. Meest waarschijnlijk heeft de natuurmetafoor hierbij een rol gespeeld. Het sterven der goden gaat altijd met duisternis gepaard, zoals ook bij Jezus. Hun opstanding gaat altijd met licht gepaard. Herodotus wijst de cultuur van Osiris aan als bron van alle andere religies met hun dood- en opstandingsrituelen. Opstandingsfeesten werden (worden) altijd in het voorjaar gevierd. Op 25 maart werd in Rome de opstanding van Attis en Jezus gevierd, terwijl ook de opstanding van Dionysus en Osiris op 25 maart werd gevierd. Dat is precies drie nachten en drie dagen na lentepunt. De opstanding van "Jezus" binnen het christendom is dus niet zo uniek als men wel denkt.

Crypten onder veel oude christelijke kerken gelijken veel op het heiligdom van de lichtgod Mithras. In een crypte is het aarde donker. Men begroef er doden, die daarna uit de duisternis naar het licht zouden gaan. De crypte van het Mithraeum heet de "grot der wederopstanding" van Mithras. Deze god wordt vereenzelvigd met de engel Michaël. In onze brochure no. 67 is het mysterie van Mithras verder uiteengezet.

In Egypte waren het de piramiden die o.a. als inwijdingscentrum dienden en in verbinding worden gebracht met de Osiris-mysteriën. Het hoofdthema of kernthema van de piramiden is "wederopstanding". Oude bronnen vermelden dat de ingewijde drie nachten en drie dagen in de sarcofaag in de koningskamer van de Grote Piramide van Gizeh verbleef en al die tijd in extase verkeerde. De onderste put in de Grote Piramide is de "zaal der duisternis", met een opgaande gang naar boven. In de put vindt de loutering plaats door vuur, dacht men. De koninginnekamer is de kamer der wedergeboorte, en vandaar loopt de gang naar de koningskamer, de Grote Galerij. Dat is de weg naar het licht. De koningskamer is de plek van de eigenlijke inwijding.

Isis, de zuster en vrouw van Osiris -de oude goden en ook de Farao's waren allen incestgoden- is naar een oude Egyptische tekst het volgende:

"Ik ben de Natuur, Moeder van alles, Meesteres van de elementen, Oppermacht van de Geest, Koningin der doden, Koningin der onsterfelijken, de enige belichaming van alle goden en godinnen. Mijn wil bestuurt de beweging van de sterren, de wind van de zeeën, en de gevreesde stilte van de Onderwereld. Ik ben aanbeden onder vele aspecten, gekend onder ontelbare namen. Ik ben Isis".

Isis is de vrouw van leven, met het ANKH-kruis als symbool van eeuwig leven, volgens de oude Egyptenaren. In haar tempel werden vrouwen opgeleid om via geslachtsgemeenschap mannen in te wijden in de wereld van de magie en der geesten (horary). Daar was kennelijk mannelijke belangstelling genoeg voor dergelijke inwijdingen. Vandaar de tempelprostitutie, waaraan de zonen van Eli, Hofni en Pinehas, ook deelnamen.

Isis zou betekenen dat alles IS, ook dat nog niet IS, dus Is-Is.

Graven en piramiden in Egypte werden zodanig geconstrueerd dat zij de zielen van de doden konden herbergen. Men beseftte dat alleen het huidige bestaan van vlees en bloed niet de uiteindelijke bestemming van de mens kon zijn.

Het fysieke lichaam noemde men Ka, en Ba zag men als de goddelijke vonk van de persoonlijkheid. Op verschillende afbeeldingen uit Egypte staat afgebeeld hoe men dacht dat het overleven van gestorvenen in het hiernamaals zou plaatsvinden. Het Ankh-symbool (crux ansata) symboliseert het eeuwige leven, waar drie hoofdelementen overheersen, namelijk vrede, vreugde en reinheid. Het fysieke gedeelte van de mens balsemde men om het te bewaren. Men dacht dat de mens een tweehed was, een fysiek lichaam én een geestesziel, Ka en Ba. Door het lichaam te balsemen dacht men de dood op een aparte wijze te kunnen overwinnen. Ka en Ba konden zich verenigen tot Ankh.

Osiris als de verzezen zon droeg het Ankh-kruis als symbool voor het herrijzend leven. Dat de zon elke dag terugkeerde, en in het voorjaar weer haar kracht toonde, gaf de Egyptenaren de hoop op een leven na de dood. De graftombe was voor hen niet het einde, maar juist een symbool of deur

van voortgang. Men dacht dat de levenden de doden konden helpen bij hun tocht door de onderwereld naar de nieuwe wereld. Het hiernamaals achtte men veel beter te zijn dan het heden. Op een graf (steen) werd de naam geschreven van de overledene, waaraan de Ka en Ba wisten met wie zij te doen hadden. Die praktijk heeft zich eeuwenlang voortgezet, tot op vandaag de dag toe, via de grafzerken. Tijdens de reis door de onderwereld dacht men dat de gestorvene een aantal testen moest afleggen. Hij diende 12 poorten te passeren, om bij de oordeelshal te komen. Daarna kwam men voor een tribunaal van 42 goden, die men diende te beantwoorden om te zien of men schuldig was of niet. Het hart werd gewogen. Na het oordeel werd men tot Osiris gebracht, waar men in een nieuwe wereld kwam, de zalige velden (Elyseese velden). Voor de Egyptenaren was het leven niet somber, en de dood geen obsessie. Het leven dat uit vormloosheid was ontstaan, zou geweldig mooie vormen krijgen. Na de chaos zou de orde en perfectie komen. Leven zag men als een onderdeel van vormgeving, van de weg naar volmaaktheid. Dood zag men als deel der vormloosheid. Het leven bestond uit verschillende elementen. De hoofdelementen zag men als volgt:

Het lichaam van vlees en bloed, waarin de levensgeest woont. Het lichaam veroudert en bereikt het punt waarop de geest eruit gaat. Dat is het tweede stadium van het bestaan van de mens. Door de dood werden alle vormen vormloos. Vanwege het verteren, waar de mens terugkeert tot zijn aarde. Vandaar dat men balsemde om nog iets van de vorm te bewaren. De Egyptenaren geloofden niet dat het gebalsemde lichaam ooit nog weer zou opstaan en tot leven zou komen. Nee, het ging hun er om iets van de oorspronkelijke vorm te bewaren. Zij geloofden niet in de wederopstanding des vleses. Het lichaam dat aftakelde zou nooit meer hernieuwd kunnen worden. Hun probleem was niet hoe men zou kunnen overleven, maar hoe men iets van de vorm kon bewaren. Iemands fysieke vorm mocht niet verloren gaan, anders kon de ziel/geest geen vorm meer terugvinden om in te gaan wonen.

De Ka is de geestes-motor, het levende lichaam dat bij de geboorte verschijnt. De Ka zorgt ervoor dat het lichaam goed functioneert. Tijdens de slaap zou de Ka het lichaam eventjes verlaten. Wanneer het lichaam sterft, zou de Ka noodgedwongen van het lichaam

moeten scheiden. De Ba is een andere geest, die pas bij de geboorte in actie komt. De Ba verkeert het meeste in het lichaam, dikwijls afgebeeld als een vliegende vogel met mensenhoofd. Zie afbeelding:

Verzinsel òf werkelijkheid?

De opstanding is iets dat in strijd schijnt te zijn met de menselijke logica. Ook al zou de Bijbel vol tastbare feiten staan over de opstanding zouden de mensen het toch verwerpen. In het verhaal van de rijke man en arme Lazarus wordt gezegd dat al stond er iemand uit de doden op om de broers van de rijke man te waarschuwen, zij dat evenwel niet zouden aanvaarden. Dat komt doordat wij mensen opgesloten zijn in de begrensde ruimte van dit aardse leven.

Voor velen is het lege graf een dwaasheid, ook al gelooft men in de regel nog wel in een historische Jezus. Opstanding is iets onlogisch voor de meeste mensen. Wie echter het gebeuren rond het lege graf goed leest, vraagt zich af hoe gemakkelijk de autoriteiten zich ervan hebben afgemaakt (arrogantie van de macht). Het graf was immers verzegeld en werd door Romeinse soldaten bewaakt. De bewakers zijn op de vlucht geslagen en het graf is opengebroken. Wat moest men ermee aan? Ontkennen kon men de opstanding niet, en aanvaarden kon men het evenmin. Dus moest met satanische inspiratie een leugen worden gesmeed, die van grafroof. Een kat in het nauw doet rare sprongen. Dat ziet men ook wanneer ministers of andere topambtenaren zich van onwettige zaken bedienen, om zichzelf uit de nesten te redden. Alzo verzon het Sanhedrin een boerenleugen, namelijk dat de Romeinse wachters zouden geslapen hebben en de discipelen het graf leeggeroofd zouden hebben. Op zulk een militair verzuim stond de doodstraf. Maar, zij zouden Pilatus wel tevreden stellen.

Wat doen de zogenaamde grafrovers? Zij verkondigden in het openbaar de opstanding van hun Meester! Dat zou dus een dwaling zijn die stoelde op grafroof. Zij liepen het risico gearresteerd te worden, om als dwazen zich te laten ombrengen voor hun eigen verzonnen “leugens”. Ook zijn de discipelen niet naar de autoriteiten gegaan vanwege hun valse leugen, om hen daarop te attenderen. Nee, de discipelen hebben slechts getuigenis gegeven aan het publiek van datgene wat zij met hun eigen ogen hadden gezien! En wat deden de autoriteiten? Stelden zij een gerechtelijk onderzoek in? Wanneer zij één bewijs in handen zouden hebben kunnen

krijgen dat de discipelen openlijke leugens stonden te verkondigen, was het opstandingsverhaal voorgoed ontmanteld geweest. De autoriteiten deden niets!

De discipelen baseren hun getuigenis op het zien met hun eigen ogen, én op de Tenach, op de belofte van God aan de vaders gedaan welke nú vervuld was. Hand.3:15. Van grafschending, vandalisme of grafroof kon geen sprake zijn. Het lege graf zag er keurig uit. De belofte der vaders werd vervuld, maar dan geheel anders dan vriend en vijand verwacht had!

Opstanding als nationaal aspect

In Ezechiël 37 lezen wij van Israëls wederopstanding als natie, met het herstel van het koningschap van David. Israël is als een dal vol dorre doodsbeenderen, die door de Geest tot leven worden gewekt. De Geest doet Israël uit haar graf opstaan, vers 12-14. Over dit heuglijke feit hebben wij in verschillende brochures reeds geschreven, zodat wij het hier alleen terloops aanwijzen.

De natuur levert het bewijs

Wie niet in de wederopstanding kan geloven, tast daarmee de kern van het Evangelie aan en is onbekend met de kracht van God. De natuur zelf levert ons reeds bewijzen dat er opstandingen zijn. Na de winter staat de natuur in de lente weer op. Wij zullen hierna nog meer voorbeelden geven.

Christus heeft bewezen dat Zijn woord aan beide zijden van het graf waarheid is, zowel in Zijn leven als in Zijn dood en opstanding. God is niet een God der doden, maar der levenden.

Ook de geestelijke opstanding van mensen die met het ware geloof worden begiftigd is een onweerlegbaar bewijs dat er een bovennatuurlijke kracht is om doden op te wekken. Wij mensen zijn geestelijk dood en moeten tot nieuwhed des levens worden opgewekt. Het feit der opstanding van Christus aanvaarden berust dan ook niet op een verstandelijk begrip. Het berust op het geloof. De opstanding was reeds voorzeggd in de Schriften. Het is uitgekomen, 1Cor. 15:4. Het is realiteit en géén zinsbegoocheling. Zou er voor onze Schepper iets te wonderlijk zijn? Elke graankorrel, elk zaadje predikt ons het sterven, waarna de wederopstanding. Wij kunnen het niet wetenschappelijk verklaren hoe een zaadje ontkiemt door eerst te sterven, om nieuw en overvloedig leven te produceren. Al stervende ontluikt het nieuwe leven, en wel op dezelfde plaats waar het zaadje in de aarde viel. Zo ook ons graf, wat een soort slaapstede is, waarin wij rusten. God weet

ons aldaar weer op te wekken in onverderfelijkheid. De dood wordt omschreven als een slaap, en de opstanding als het weer wakker worden. De rechtvaardigen zullen opstaan om hun erfenis in ontvangst te nemen, die in de hemelen voor hen is bewaard. 1Petrus 1:3-6. Dat geschiedt “ten jongste dage”, zie Johannes 5:28, 6:39-54, 11:24.

Het zaadje toont ons de Goddelijke kracht en werkzaamheid, doch geeft niet haar grote geheim prijs van ontkieming. Daarbij komt dat wij mensen geheel afhankelijk zijn van dit wonderbare proces in de natuur, om in leven te blijven. Wij eten immers brood van het graan, dat gestorven is en weer tot leven kwam! De kiem zit heel diep verborgen in het zaad en bevat het geheim van vernieuwing en opstanding. Zo blijft er kennelijk aan onze atomen iets vastgekoppeld van onze persoonlijkheid, om eens weer tot nieuw leven te worden gewekt. Dat is nog zo vreemd niet, want elke 7 jaar vernieuwd ons lichaam zich. De materialen waaruit ons lichaam bestaat worden steeds afgebroken en door nieuwe vervangen tijdens ons leven, wat neerkomt op een soort afsterven terwijl wij nog in leven zijn. Ook het ouder-worden is een soort afstervingsproces van onze cellen. De bewering dat het uit is met de dood is ongegrond. Van onze atomen blijft altijd iets over wat God gebruikt om ons weer op te wekken. Ons aardse bestaan begon vanuit een minuscuul klein zaadje, de mannelijke kiemcel dat met de vrouwelijke eicel zich verenigde.

Het sterven moge raadselachtig zijn, zoals bij de graankorrel, die door het vocht wordt aangevreten en tot ontbinding overgaat. Tegelijkertijd wordt ze herboren en ontkiemt nieuw leven. Hier voltrekt zich in alle stilte de strijd om realisering. Hier worden sluimerende krachten tot leven gewekt om een nieuwe existentie te verkrijgen, die tegen alle verklaringen in toch tot stand komt. De graankorrel wordt nooit voller dan door te sterven. Haar proteïnen zwellen op en haar diastasen activeren zich en het verscholen leven treedt naar buiten. De dood is overwonnen! Nieuwe cellen vormen zich en richten zich op de zon. Alzo is de nieuwe graan een sprekend voorbeeld van onze relatie met het bovennatuurlijke. Alzo werkt de Geest van God ook in ons mensen, waar ons hart de bruidskamer wordt van de kracht van Christus, zoals A. de Ligne dat zo mooi formuleert in zijn boekje over de Opstanding. Geloof is overwinning, triomferend leven. Maar hoe weinig waarachtige deelgenoten vergezellen ons op deze weg van sterven en triomferend leven? Voor hen is godsdienst veelal opium en geen concrete zaak! Opstandingsleven als Christuskracht moet ervaren

worden, anders missen wij de essentie ervan. Het licht van Boven zal ons leven verrijken en vernieuwen. Dan werken er twee tegenstrijdige krachten in ons, de dood en het leven. Maar het leven overwint! Hoe? Door de liefde van God! En wat die liefde doet, demonstreerde Jezus in de gelijkenis van de Barmhartige Samaritaan. Priesters en Levieten zijn er in deze wereld in overvloed, maar er zijn slechts enkele Samaritanen! Liefde in actie, en dat van een Samaritaan! Liefde van Boven is het priesterschap dat in ons een begin neemt!

Ook het wonder van de embryologie is voor ons onverklaarbaar, gelijk dat van de opstanding. Maar die wonderen zijn er wel. Kijk maar eens naar de vraatzuchtige rups. De rups wikkelt zich aan het einde van haar leven in een zelfgemaakt doodskleed, lijkgewaad, een cocon. Daarna slaapt de rups haar doodsslaap, soms één tot zeven winters lang, om dan te verschijnen als schitterende vlinder. Het lijkt wel op een sprookje!

Alles van de rups is in ontbinding gegaan, tot een soort drab in de cocon. Daaruit ontstond de nieuwe vlinder. Dat is een wonder van metamorfose, gedaantewisseling. Wie de vlinder beziet kan zich nog nauwelijks voorstellen dat dit eens een griezelig rupsje was, dat uit haar eigen graf is opgestaan. Maar, er kan ook nog iets heel frappants gebeuren. Dat is door A. de Ligne beschreven in zijn boekje "Opstanding". Een rups kan namelijk gestoken worden door een sluipwesp. De rups blijft daarna gewoon in leven, alsof er niets is gebeurd. Inwendig speelt er zich echter een duivels proces af. De rups is door de steek van de wesp van haar bestemming afgeleid. In haar is de kiem der heerlijkheid vernietigd en vervangen door iets progressiefs. De rups leeft verder, wikkelt zich in een cocon en sterft. Pas bij de dag van haar wederopstanding komen de gevolgen openbaar van de lelijke wespen-steek. Er verschijnt nu géén prachtige vlinder, maar een afzichtelijke sluipwesp! In plaats van een mooie vlinder, die leeft in de zonneschijn en van bloem tot bloem fladdert, is er een roofdier ontstaan!

Evenzo spreekt de Schrift over de opstanding van rechtvaardigen én onrechtvaardigen, zie Johannes 5:28 *Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen; 29 En zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.*

Galaten 6:8 *Want die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien; maar die in den Geest zaait, zal uit den Geest het eeuwige leven maaien.*

Het komt er aldus in ons leven op aan door welke geest wij worden geleid, gedreven en verwekt en wat wij hebben gedaan. Dit leven is allesbepalend voor onze toekomst. Alle mensen hebben gezondigd en derven Gods heerlijkheid, zie Romeinen 3:23. Allen sterven. Allen staan op. Maar dán zal het grote onderscheid bekend worden, zie Maleachi 3:18 *Dan zult gijlieden wederom zien, het onderscheid tussen den rechtvaardige en den goddeloze, tussen dien, die God dient, en dien, die Hem niet dient.*

In het Paradijs zijn wij verdreven van de boom des levens. Sindsdien zijn wij afgesneden van onze voedingswortel en dwalen wij allen als schapen zonder herder in het rond. Wij zijn verbijsterd, verblind en geestelijk dood. Wij zien schimmen aan voor wezens en wezens voor schimmen, de waan is voor ons werkelijkheid en de werkelijkheid lijkt waan, zie brochure no.204. Er is een wederoprichting en vernieuwing nodig van onze geest zodat we weer contact verkrijgen met onze Levensbron, met de voor ons nog onzienlijke werkelijkheid, met de wereld der volmaakte geesten. God is een Geest, Johannes 4:24 *God is een Geest, en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid.*

Wij allen zullen er straks weer zijn, of wij dat willen of niet, Jesaja 26:19. Het nieuwe lichaam dat wij dan krijgen is niet onstoffelijk. De nieuwe lichamen staan in relatie met de oude. Jezus liet zelfs zijn handen en voeten zien, ter identificatie. God kent het geheim, en wie het waarachtig geloof bezit weet eveneens waarin het geheim van het nieuwe leven bestaat en verwacht in Christus zijn opstanding in nieuwheid des levens. Dan zullen wij van hetzelfde wezen zijn, maar toch anders. De vlinder is anders dan de rups, hoewel ze hetzelfde wezen is.

Wij mensen leven momenteel in het bewegelijke, de stofwisseling. Door te eten vindt er in ons een stofwisseling plaats, zodat wij in leven blijven. Na de dood vindt er ook nog een stofwisseling plaats, namelijk de afbraak van ons lichaam naar de aarde terug. Desondanks bewaart God onze eenzelveheid! Wij worden immers niet tijdens ons leven door de stofwisseling van de duizenden kilo's voedsel andere mensen. Evenzo worden wij van de stofwisseling in het graf geen ándere wezens. Wij zijn

uniek als individu, waarvan zelfs geen iris, bloedgroep, vingerafdruk, etc.. hetzelfde is. God weet onze identiteit (eenzelvigheid) te bewaren dwars door de dood heen. Zelfs de wedergeboorte, of geestelijke verlichting, geeft ons géén nieuwe identiteit. Wij blijven dezelfde mens, maar wél anders. Met dit verschil dat wij de kiem der onverderfelijkheid ontvangen, in de Christus-kracht, om eens volkomen verlost te worden uit het aardse (stofwisselingsproces, wat ook wel de dienst der verderfenis wordt genoemd, zie Romeinen 8:21).

In brochure 376 wordt verder ingegaan op de Opstanding